

Hoe vul je een leegte die je eigenlijk
niet wilt toegeven?

Puzzel stukken

Anne-Marie Hooyberghs

Puzzelstukken

Anne-Marie Hooyberghs bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Waar de druiven rijpen

Alles wat leeft

In vol vertrouwen

Indringend (e-book)

Stil verdriet

Op zoek naar mijn zusje

Bewijs het maar

Het kind en de zwerver

Als het hart spreekt

Anna's reis

Zoete wraak

Met hart en ziel

Waar liefde groeit

1

Het leek wel een lijk en dan nog half vergaan. Een bleek, zombie-achtig wezen dat onderuitgezakt op een stoel zat. Wilma zuchtte diep en staarde ontredderd naar het canvas op haar schildersezal waarop ze het model voor haar trachtte te vereeuwigen.

‘Het lukt me nooit,’ mompelde ze zachtjes.

Ze keek vanuit haar ooghoeken naar haar medestudenten en de groeiende werken die onder hun noeste penseelstreken verschenen. Ze richtte haar blik ten slotte weer op het model voor haar. Het was een dame van middelbare leeftijd die rustig en haast bewegingsloos op een gemakkelijke stoel zat. Er stond een spot op een statief aan haar linkerkant zodat haar donkere haar, de helft van haar gezicht en een deel van haar kleding in het licht baadde. Wilma zette aarzelend een volgende streek, in de hoop van de zombie een gewoon lijk te maken. Dat was in ieder geval al een verbetering.

‘Het gaat niet zo vlot, zie ik,’ hoorde ze plots een stem zeggen. Ze keek om en zag dat haar leraar achter haar stond. Werner Aras was een stuk, een adonis, een mooie man. Hij had amberkleurige ogen en zwart haar dat aan zijn slapen grijs begon te worden. Hij had ook een stevig atletisch lichaam en er hing een charisma om hem heen waar niet naast te kijken was. Een George Clooney in alle opzichten. Al van de eerste keer dat ze hem zag had hij een snaar bij haar getroffen. In stilte keek ze vol bewondering naar hem op. Niet alleen omdat hij er goed uitzag, maar ook omdat hij een begenadigd kunstschilder was. De doeken die hij maakte

waren kleurrijk en prachtig. Hij was een impressionist en werkte met dikke noppen verf om uiteindelijk toch een vrij realistische impressie weer te geven. Wilma had geprobeerd om ook zo los en vrij te schilderen, maar dat lukte niet. Zij schilderde het liefst naar de werkelijkheid. Maar vandaag leek haar niets te lukken.

‘Ik heb het er inderdaad moeilijk mee, Werner. Ik weet niet waar ik moet beginnen.’

Hij drukte bemoedigend een warme hand op haar schouder. ‘Zal ik een stukje vooru doen? Dat zal je vast op weg helpen.’ Zonder haar antwoord af te wachten, nam hij een penseel in zijn hand en legde hij haar uit hoe ze het best de verhoudingen van het model kon meten. Daarna verbeterde hij met enkele krachtige lijnen de vorm van het gezicht en een deel van het lichaam op het canvas.

Wat kan hij dat toch goed, ging het door Wilma heen. Als je hem zo bezig ziet, lijkt het wel alsof het zo gemakkelijk is.

‘Zie je?’ bracht hij haar uit haar gedachten. ‘Als je eerst de ruwe lijnen zet, is het daarna gemakkelijker om alles in de juiste vorm te gieten. Ik weet dat je het kunt, nu moet je nog in jezelf geloven.’ Hij reikte haar het penseel toe en knipoogde.

Wilma keek hem even na toen hij naar de volgende studente ging. De groep eerstejaars schilders bestond, buiten één jonge man, uit vrouwen van elke leeftijdsgroep. De oudste vrouw was achtenzestig en de jongste twintig. Wilma zat er met haar negenen-dertig jaar wat tussenin. Het schooljaar was nu iets meer dan vier maanden bezig, wat nog te kort was om hen allemaal persoonlijk te leren kennen, zeker omdat het een avondschool betrof en ze elkaar maar twee avonden in de week zagen, maar ze vond het een leuke groep waar ze graag tussen vertoefde. Vooral Werner trok haar aandacht, en die aandacht was volgens haar wederkerig, want hij glimlachte haar altijd toe en was er als de kippen bij om haar verder te helpen. Wat hij trouwens ook bij zijn andere studenten deed. Wilma grinnikte. Ze zag maar al te goed dat iedere vrouw

in dit klaslokaal hem graag nakeek. Ze begreep nu perfect wat mannen bezielde om een mooie vrouw na te kijken.

Ze richtte haar blik weer op het model en probeerde Werners raad in de praktijk te brengen. Het ging inderdaad iets beter, en op het einde van de les was het lijk weggewerkt en verscheen er een weliswaar ziekelijk maar toch levend wezen, wat Wilma een gevoel van triomf gaf.

De meeste collega-studenten waren aan het opruimen toen Werner bij haar bleef staan en haar schilderij bekeek.

‘Dat heb je goed gedaan, Wilma. Ik zie dat je je flink herpakt hebt. Hier en daar zijn natuurlijk nog wat verbeteringen merkbaar, maar voor je eerste keer schilderen naar een levend model is dit een prima werkje.’

Ze haalde opgelucht adem. ‘Dank je. Je geeft me moed.’

Hij lachte zijn volmaakte tanden bloot. ‘Als ik je moed kan geven met mijn kritiek, dan doe ik dat graag. Ik veronderstel echter dat je wel betere complimentjes te horen zult krijgen. Je echtgenoot zal wel trots op je zijn.’

Ze trok een grimas. ‘Karl? Ik vrees dat hij niet veel interesse heeft in kunst.’

‘Niet? Dat is jammer. Heb je hem gevraagd wat hij van je werken vindt?’

Wilma twijfelde even. Het lag niet in haar lijn om haar echtgenoot met haar leraar te bespreken, maar iets in zijn houding wekte haar vertrouwen en ze was blij met zijn aandacht.

‘Jazeker,’ zei ze ten slotte. ‘Soms vraag ik hem op de man af wat hij ervan vindt en dan zegt hij dat hij het mooi vindt. Maar hij zal het nooit uit zichzelf doen, en dat geeft me het gevoel dat hij het in zekere zin gedwongen zegt om me een plezier te doen, en dat hij het in werkelijkheid niet mooi vindt. Het maakt me onzeker, zie je.’

‘Ik begrijp je. Mijn ex was ook zo. Ze had geen greintje ver-

stand van kunst en het interesseerde haar geen bal. In het begin probeerde ik het door de vingers te zien, maar op den duur stond het me erg tegen. Een beetje interesse voor elkanders leven is toch wel belangrijk om een goede relatie op te bouwen.’

‘O, maar zo is Karl niet. Hij heeft wel degelijk interesse in wat ik doe. Hij kan het gewoon niet opbrengen om er veel over te zeggen.’

Hij grijsde alsof hij er niet veel van geloofde. ‘Je mag in ieder geval altijd met mij over kunst praten. Ik sta je maar al te graag te woord. Je mag vooral niet twifelen aan jezelf. Je werken zijn goed opgebouwd, ze hebben een mooie compositie en ze zijn prachtig om te zien.’

Wilma keek hem lachend aan. ‘Jij weet een vrouw op te beuren, Werner.’

‘De waarheid mag gezegd worden. Je verdient het. Tot volgende week dan maar.’

Na deze woorden liet hij haar verder opruimen en ging hij de klas rond om te kijken of alles in orde was.

Wilma hoefde maar een kwartiertje te rijden voor ze thuis was. Het was mistig en donker in deze koude januarimaand toen ze de auto in de garage parkeerde en huiverend de keuken binnenging.

Ze trof Karl in de woonkamer op de zitbank aan. Hij keek naar een laat nieuwsbericht.

‘Zo! Ben je terug?’ vroeg hij zonder zijn blik van het scherm af te wenden.

Wilma plofte naast hem op de bank en drukte een zoen op zijn wang.

‘Ja, en het was leuk en moeilijk tegelijk. Ik heb deze avond voor de eerste keer naar levend model geschilderd. Gelukkig kreeg ik hulp van Werner, anders had ik er niets van terechtgebracht.’ Toen ze zag dat Karl niet reageerde en nog steeds geconcentreerd naar het scherm staarde, voegde ze eraan toe: ‘Ik had het al dadelijk goed gedaan als er een lijk voor me lag.’ Ze lachte om haar eigen

woorden, maar hield op met vertellen toen ze zag dat hij nog altijd niet reageerde. De woorden van de nieuwslezer waren belangrijker. Nou ja, misschien was dat ook wel zo. Haar hobby was geen wereldschokkend nieuws.

Ze stond weer op en ging naar de keuken om een kleinigheidje te eten. Ze had honger. Terwijl ze een potje yoghurt leeg lepelde dacht ze aan de andere vrouwen in de klas. Als ze hun woorden mocht geloven, dan stonden hun mannen altijd achter hen en werden ze met 'o's' en 'wat mooi!' of 'wat goed van je' overladen. Ida Anthonis, een van haar medestudenten, maakte elke avond, op verzoek van haar man, een foto van het werk dat ze die avond gepresteerd had. Hij was zo trots op haar dat hij het plaatje telkens doorstuurde naar hun vriendengroep. Het leek wel alsof alle mannen betrokken waren, behalve Karl. Was hij echt zo'n kunstbarbaar?

Gelukkig kon Werner Karls tekorten wat goedmaken en pepte hij haar regelmatig op, anders was ze nog onzekerder geworden en had ze het waarschijnlijk al opgegeven. Ze zag Werner in gedachten voor zich. Je zou hem zijn vijfenveertig jaar niet geven, dacht ze, en hij leek haar perfect aan te voelen. Het was echt bizar hoeveel raakpunten ze hadden en hoe vlot ze over kunst konden praten. Hij was zo heel anders dan Karl.

Ze schudde de gedachte aan Werner van zich af en keek vanuit de openstaande deur van de keuken naar haar man op de bank. Karl Bellens mocht er eveneens wezen. Hij was tweeënveertig, had een goed figuur en hij had net als Werner donker haar en bruine ogen, al waren die van Werner iets lichter bruin, maar daar hield elke vergelijking op. Karl was helemaal niet galant en vrolijk. Hij was eerder stil en teruggetrokken van aard. En een cultuurbarbaar. Ze schudde berispelend haar hoofd. Zo mocht ze niet denken. Dat verdiende Karl niet. Hij had ook veel positieve kanten. Zoals zijn liefde voor haar. Die was oprecht, daar was ze van overtuigd

en hij hield op zijn manier echt wel rekening met haar wensen. Bovendien hielp hij mee met de opvoeding van hun zoontje, deed hij zijn best om haar zo veel mogelijk in het huishouden te helpen en zorgde hij voor het merendeel van hun inkomen. Daar was ze dankbaar voor.

Op haar beurt hield ze ook van Karl, maar ze moest toegeven dat ze hem na al die jaren nog steeds moeilijk kon inschatten. Die gedachte gaf haar een schuldgevoel. Schoot ze tekort? Ze schudde in gedachten haar hoofd. Nee, ze hield echt wel van hem, maar soms... soms kon ze niet tot hem doordringen, hoe erg ze ook haar best deed. Dan had ze het gevoel dat ze naast in plaats van met elkaar leefden. Ze zuchtte diep, maar direct daarna had ze spijt van die gedachten. Ach, wat zat ze hier toch te malen. Karl was Karl, punt uit. Niemand was perfect, toch? Ze had niets te mopperen. Aan iedereen schortte wel wat, zelfs aan Werner, daar was ze van overtuigd.

Ze zette het lege potje op het aanrecht en ging weer naast Karl zitten.

‘Heb je Jonas vlot naar bed gekregen?’

Hij keek haar deze keer aan en knikte. ‘Zonder problemen, schat.’

‘Heeft hij zijn schoolwerk verder afgemaakt? Hij moest nog een stukje lezen. De rest was klaar.’

‘Dat hebben we samen doorlopen.’

‘Prima. Ik zal hem straks lekker toestoppen. Hij zal wel moe geweest zijn na een lange schooldag.’

Karl zat alweer naar het scherm te kijken en Wilma voelde zich schuldig omdat ze net nog zulke vreselijke dingen had gedacht. Ze had geen reden om te klagen. Ze ging twee avonden in de week naar de academie. Op dinsdag en woensdag. Twee lange avonden waarin ze van kwart over zes tot kwart over tien weg was. Karl maakte er nooit een opmerking over en hij zorgde telkens goed

voor hun zoontje. Toegegeven, Jonas was nu acht jaar en kon goed zijn plan trekken. Maar toch, het was een kind met noden en grillen.

‘Hebben jullie samen een spelletje gespeeld?’ probeerde ze nog.

Karl haalde zijn schouders op. ‘Jonas heeft met zijn soldaatjes gespeeld. Ik heb hem niet veel gehoord,’ was zijn commentaar.

Wilma liet het daar maar bij. Ze pakte haar boek en besloot nog een paar bladzijden te lezen voor ze naar bed gingen.

De volgende dag had ze afgesproken met Lianne, haar vriendin door dik en dun. Lianne was veertig, was van nature een blondine, maar had nu roodgeverfd haar wat haar best wel aardig stond. Ze had blauwe ogen, was getrouwd met Koen Deeren en ze hadden samen twee dochters van tien en acht jaar oud.

Ze hadden elkaar leren kennen toen ze samen als verpleegsters in het ziekenhuis werkten. Lianne werkte er nog steeds. Wilma was echter gestopt met haar voltijdse baan toen Jonas geboren werd. Het zwanger worden wilde niet erg lukken en zij en Karl waren dolblij toen ze eindelijk zwanger was van hun zoontje. Jonas was een geschenk uit de hemel en ze koos ervoor, in samenspraak met Karl, om haar werk op te geven en om zelf voor hun zoontje te zorgen. Naarmate de jaren voorbijgingen en Jonas naar school ging, liep ze wat verloren in haar eigen huis. Ze ging op zoek naar een tijdsinvulling en wat sociaal contact en vond wekelijks twee dagen werk in De Schommel, een tehuis voor verwaarloosde kinderen. Een baantje dat haar op het lijf geschreven stond en waar ze wat blij mee was. Buiten deze werkuren had ze nog voldoende tijd om voor Jonas en Karl te zorgen.

Wilma zag Lianne dadelijk zitten toen ze de taverne binnenging. Niet alleen door haar rode haren, maar vooral door haar kleding. Lianne droeg altijd felle kleuren. Ook nu had ze een knalgele trui aan op een lentegroene broek en een rood lint rond haar hoofd

om haar springerige haar in bedwang te houden. Ze zat aan een tafeltje bij een raam dat uitkeek op het marktplein. Taverne De Tramhalt was een gezellig eethuis dat in het midden van het pittoreske Westerlo gelegen was, een dorp waar Lianne en haar gezin woonden. Wilma woonde slechts drie kilometer van haar vandaan in een dorp dat er bijna tegenaan leunde. Ze hoefden dus nooit ver te rijden om elkaar te ontmoeten en dat was mooi meegenomen.

Wilma laveerde tussen de tafeltjes door in haar richting. Lianne keek op en zag haar. Ze lachte en haar ogen schitterden.

‘Je ziet er goed uit, Wilma,’ zei ze welgemeend toen ze het tafeltje bereikt had. Wilma trok haar jas uit en hing hem over de leuning van haar stoel. Ze had haar blonde haren losjes opgestoken, een kapsel dat goed bij haar symmetrische gezicht paste. Ze droeg een jeans en een zachte wollen kobaltblauwe trui erboven. Haar tengerere gestalte kon alles aan en het stond haar mooi. Haar blauwe ogen straalden van genoeg om haar vriendin te zien.

‘Dat kan ik van jou ook zeggen. Heerlijk om je te zien.’ Ze drukte een zoen op Liannes wang en ging tegenover haar zitten.

Lianne zuchtte tevreden. ‘Fijn om weer wat bij te praten, meid, ik snak ernaar. Elena en Janne zitten op school en hebben een lunchtrommeltje meegekregen, Koen is aan het werk en ik heb deze week verlof. Ik heb alle tijd om er eens lekker van te genieten.’

‘Wat goed dat je verlof hebt. Ik kan me voorstellen dat het een drukte is in het ziekenhuis in deze tijd van het jaar en dat je aan wat rust toe bent.’

‘Die rust is ver te zoeken,’ lachte Lianne. ‘Onze dochters profiteren van mijn thuis-zijn en eisen me volledig op. Bovendien zijn er zoveel klussen blijven liggen dat ik niet weet waar eerst te beginnen.’

‘Als ik je zo hoor, zul je weer uitgeput aan het werk gaan,’ grijnsde Wilma. ‘Ik kan me trouwens niet voorstellen dat ik weer voltijds aan het werk moet. Jonas vraagt veel aandacht en mijn

dagen in De Schommel vind ik heel leuk, maar twee dagen is meer dan genoeg.’

‘De kinderen in De Schommel lijken je wel na aan het hart te liggen. Hoelang werk je er nu al?’

‘Tets langer dan drie jaar ondertussen. En ja, het ligt me. Het raakt me ook om die stakkerds van kinderen te zien die nooit een warm thuis hebben gekend. Ik probeer een beetje van dat gemis te compenseren door de kinderen aan te halen, te knuffelen en spelletjes met hen te doen. Je kunt je niet voorstellen hoe die kindjes aan je kleven en snakken naar een beetje aandacht en genegenheid.’

‘Heel nobel van je, Wilma, en best ook wel vermoeiend. Vindt Jonas het niet erg dat hij je moet delen met die andere kinderen?’

‘Hij hoeft me helemaal niet te delen. Ik ga er vooral tijdens de schooluren naartoe. Jonas merkt niet eens dat ik weg ben geweest. Ik breng hem elke ochtend naar school en fiets dan op maandag en donderdag verder naar De Schommel. Als de school uit is, blijft hij twee dagen in de week een uurtje in de opvang. Prima geregeld. Natuurlijk brengt dit tweedaagse baantje niet zoveel op, maar het geeft me wel de kans om veel bij mijn zoontje te zijn.’

‘Je hebt het geluk dat Karl een goedbetaalde baan heeft, Wilma. Mijn Koen is een schat van een man en hij heeft gelukkig vast werk, maar zijn salaris is niet zo hoog. Zoals je weet hebben we nog niet zo lang geleden een huis gekocht waarvan de hypotheek afbetaald moet worden. Ik heb mijn voltijds loon dus meer dan nodig. Er zit niets anders op dan fulltime te blijven werken. Maar aan de andere kant geeft het me ook voldoening. Ik hou van mijn baan in het ziekenhuis en ook al baal ik ’s morgens, toch word ik vrolijk als ik aan mijn werk begin. Mijn collega’s en de dankbaarheid van de patiënten kikkeren me dadelijk op.’

Een jonge dienstster kwam hun bestelling opnemen.

‘Zullen we eerst met een glas wijn beginnen? Dan bestellen we nadien een snelle hap.’

Begrip opent de deur naar echte verbinding

Het leven van Wilma wordt overhoopgegooid wanneer juf Annelies vertelt dat er iets mis is met Jonas, haar zoontje van acht. Na een reeks doktersbezoeken en onderzoeken wordt de diagnose autisme gesteld. Haar echtgenoot Karl ontkent het probleem en Wilma voelt zich eenzaam en onbegrepen. Hoewel ze steun vindt bij haar schilderleraar Werner en haar vriendin Lianne, blijft de afstand tot Karl haar raken.

Vastbesloten om Jonas te begrijpen, duikt ze in de wereld van autisme en verzamelt alles wat ze kan vinden om hem een betere toekomst te geven. In deze zoektocht stuit ze op een ontdekking die veel puzzelstukken op hun plek doet vallen. Maar is haar huwelijk nog wel te redden?

Anne-Marie Hooyberghs schrijft familieromans die zich veelal afspelen in Vlaanderen, waar ze zelf ook woont. In dit ontroerende verhaal staan liefde, vertrouwen en acceptatie centraal.

ISBN 978 90 2055 355 0 NUR 344

9 789020 553550 >

www.romanserie.nl

Romanserie